

РЕШЕНИЕ

№ 33586

гр. София, 27.08.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 78 състав, в
публично заседание на 11.06.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пенка Велинова

при участието на секретаря Александра Вълкова, като разгледа дело номер **4373** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 26, ал. 12 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ) във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Образувано е по жалба на Б. Х. И., гражданин на Н., [дата на раждане], представляван от адвокат Х. Т., срещу Заповед рег. № 513з-2233/20.02.2026г. за издаване на отказ за предоставяне на право на продължително пребиваване на чужденец в Република България, издадена от ЗА-Началник отдел "Миграция" при СДВР.

С жалбата, по същество в съдебно заседание и в писмени бележки се твърди, че издадената заповед е постановена в нарушение на материалния закон, при нарушение на съдопроизводствените правила и е необоснована. Оспорват се твърденията за последиците от прекратяване на акредитацията на учебното заведение, в което се обучава жалбоподателката. Аргументира се, че заповедта, с която се отказва предоставяне на право на пребиваване в Република България е незаконосъобразна и се иска да бъде отменена по посочените по-горе основания. Претендират се разноси.

Ответникът ЗА Началника на отдел „Миграция“-СДВР – редовно призован, е представил писмени бележки. Искане се съдът да остави без уважение жалбата и да постанови решение, с което да потвърди изцяло като законосъобразна, издадената заповед, като се излагат мотиви идентични с посочените в нея.

СГП – редовно уведомена, не изпраща представител.

Съдът, след като се запозна с наведените в жалбата твърдения и обсъди приетите по делото доказателства, установи следното:

В отдел „Миграция“ - СДВР е подадено заявление с вх. № 200326/09.02.2026 г. от жалбоподателката, която е гражданин на Н., с искане за предоставяне право на продължително пребиваване на основание чл.24в, ал.1 от Закона за чужденците в Република България, в качеството ѝ на чужд гражданин, приет като студент в редовна форма на обучение във висше училище в Република България. Към заявлението е приложила Уверение от Европейски политехнически университет, [населено място] (ЕПУ) с № 98/10.11.2025; Копие на страница със снимка на паспорт; Копие на разрешение за пребиваване; Разпечатка на банкова сметка за наличие на финансови средства; Декларация за адрес; договор за наем; медицинска застраховка.

Според представеното пред административния орган уверение от Европейски политехнически университет - [населено място], жалбоподателката е записана за студент, редовна форма на обучение, за придобиване на висше образование, образователно-квалификационна степен бакалавър, специалност „Приложна информатика“ във факултет „Приложна информатика и компютърни науки“, втори курс през зимен семестър на учебната 2025-2026г.

След извършена проверка в Национална агенция за оценяване и акредитация административният орган е установил, че Европейският политехнически университет - П. е с изтекла институционална акредитация от 11.06.2024г., за което ВУЗ е уведомено на 03.04.2025г.

И. оспорената заповед орган е приел, че жалбоподателката не се явява редовен студент по смисъла на Закона за Висшето образование и не изпълнява изискванията на чл. 24в, ал.1 от Закона за чужденците в Република България, поради отнемане на акредитацията на ВУЗ. С тези фактически мотиви е постановил отказ за предоставяне право на продължително пребиваване, на основание чл.26, ал. 2 от ЗЧРБ.

По делото е представена заповед №513з-2396/24.03.2021г. на Директора на СДВР, видно от която оправомощава държавния служител, заемащ длъжността началник отдел „Миграция“ при СДВР, да издава или отказва издаването на разрешения за краткосрочно и дългосрочно пребиваване. Представена и заповед №513з-5977/19.05.2025г. на Директора на СДВР, с която С. С. осъществява общото и непосредствено ръководство на отдел „Миграция“ при СДВР, считано от 19.05.2025г. до отпадане на необходимостта.

По делото, с жалбата е представено удостоверение РД-24-23/06.02,2026г.от НАОА, издадено по искане на ректора на ЕПУ – П., от което се установява, че на основание чл. 80, ал. 7, вр. ал. 1 от ЗВО, ЕПУ има право да обучава студенти в професионално направление 4.6. „Информатика и компютърни науки“ до септември в срок от 18 месеца, считано от 03.04.2025г., но не и да приема нови студенти.

В съдебно заседание представляващият жалбоподателката представя ново Уверение 3/23.05.2026г. издадено от същия университет, че е записана за учебната 2025г./2026г. в същата специалност и обучението се води изцяло на английски.

Тези факти са установяват от писмените доказателства по делото, които са непротиворечиви и взаимно допълващи се.

При така установените факти, съдът намира следното:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от лице, което е адресат на акта и има правен интерес от оспорването, срещу подлежащ на съдебен контрол административен акт. Според представената заповед, тя е разписана от жалбоподателката срещу подпис на 27.02.2026г. Жалбата до съда е получена на 09.04.2026г. При връчването не е присъствал преводач. Органът не е доказал редовно връчване на акта, доколкото съгласно чл. 14, ал. 1 от АПК, лицата, които не владеят български език, могат да се ползват от родния си или от друг, посочен от тях, език, като в тези случаи се назначава преводач. Заповедта е написана на бланка, съдържаща бланков текст, че жалбоподателката е запозната със заповедта на език, който владее. Не е посочено на какъв език е запозната с акта. Няма подпис на преводач. Същевременно, жалбоподателката е чужд гражданин, оспорва да владее български език и да ѝ е разяснено на достъпен език съдържанието на акта. Няма доказателства за обратното. Видно е, че в подаденото от нея заявление освен на български има указания и на английски. Представени са документи, че е студент в ЕПУ- П., като във второто удостоверение е посочено, че обучението се води на английски език. От изложеното следва, че административният орган не е доказал редовно връчване на акта на жалбоподателката в съответствие с изискванията на чл. 14, ал. 1 от АПК. Поради това съдът приема, че срокът за подаване на жалбата е спазен.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл.23, ал.7 от ЗЧРБ директорите на дирекция "Миграция", на Столична дирекция на вътрешните работи, на областните дирекции на Министерството на вътрешните работи или оправомощени от тях длъжностни лица издават или отказват издаването на разрешение за продължително или краткосрочно пребиваване на чужденец на територията на Република България. С оглед представените по делото Заповед № 513-2396/24.03.21 г. на Министъра на вътрешните работи и Заповед № 513з-5977/19.05.25 г. на Директора на Директора на СДВР, с която е възложено на главен инспектор С. С. – Началник на сектор „Незаконна миграция” при отдел „Миграция” – СДВР да осъществява общото и непосредствено ръководство на отдел „Миграция” – СДВР, считано от 19.05.2025 г. до отпадане на необходимостта, съдът намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са изискванията за форма на акта, като са посочени фактически и правни основания за издаването му.

За да издаде оспорения отказ, началникът на отдел „Миграция” – СДВР е приел, че са налице предпоставките по чл. 26, ал. 2 от ЗЧРБ, който предвижда, че се отказва издаване на разрешение за пребиваване или продължаване на срока за пребиваване в страната на чужденец, за когото е установено, че не отговаря на условията по чл. 24, 24а - 24г, 24е, 24з, 24и, 24к, 24м, 24н, 24о, 24п, 24р и 24с, 25, 33а, 33г и 33к - 33м, 33п и 33т.

В случая, видно от изложените в заповедта мотиви, е прието, че жалбоподателката не отговаря на

изискванията на 24в, ал.1 от ЗЧРБ, според която разрешение за продължително пребиваване до една година могат да получат чужденците, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са приети като студенти в редовна форма на обучение във висше училище в Република България. Разрешението се издава за срок 18 месеца, когато се отнася за последната година от обучението.

Прието е, че висшето училище, в което се обучава - ЕПУ-П. е с прекратена акредитация, поради което жалбоподателката не е студент в редовна форма на обучение във висше училище в Република България.

Съгласно чл. 142, ал.1 и ал.2 от АПК, съответствието на административния акт с материалния закон се преценява към момента на издаването му, а установяването на нови факти от значение за делото след издаване на акта, се преценява към момента на приключване на устните състезания.

В случая е представено Удостоверение РД- 24-23/09.02.2026г., издадено от НАОА, видно от което независимо от прекратената акредитация, на основание чл. 80, ал. 7, вр. ал. 1 от ЗВО, ЕПУ има право да обучава записани студенти в професионално направление 4.6. „Информатика и компютърни науки“ в срок от 18 месеца, считано от 03.04.2025г., но не и да приема нови студенти.

Относитими са следните разпоредби на ЗВО:

„Чл. 80. (Изм. - ДВ, бр. 60 от 1999 г., в сила от 02.07.1999 г., изм. - ДВ, бр. 48 от 2004 г.) (1) Висшите училища нямат право да провеждат обучение по специалности от неакредитирани професионални направления и неакредитираните специалности от регулираните професии и да издават на завършилите ги лица дипломи по смисъла на чл. 7, ал. 3.

....

(7) (Изм. - ДВ, бр. 41 от 2007 г., предишна ал. 6, изм. - ДВ, бр. 17 от 2020 г.) Разпоредбата на ал. 1 не се прилага и за висши училища, на които е отказана за първи път акредитация, до изтичането на срока, посочен в решението по чл. 83, ал. 4, т. 2.

Чл. 83. (4) Решението, с което за първи път се прави отказ за акредитация или се отнема акредитация, съдържа:

...

2. срок за предприемане на мерки за изпълнението на препоръките, който не може да бъде по-дълъг от 18 месеца - при институционалната акредитация, и от 12 месеца - при програмната акредитация“.

Съдът намира, че актът е издаден при неизяснена фактическа обстановка и липса на мотиви за съществени за правилното решаване на спора обстоятелства. Видно от съдържанието на оспорения акт и представеното от жалбоподателката удостоверение, безспорно е, че ЕПУ-П. е с изтекла акредитация на 11.06.2024г., след което е постановено Решение на Акредитационния съвет на НАОА то 27.03.2025г. за отказ за последваща институционална акредитация, което е

съобщено на ВУЗ на 03.05.2025г. Това не води автоматично до пълна забрана за обучение на студенти. От значение по делото е обстоятелството, дали към датата на съобщаване на висшето училище за прекратената акредитация - 03.04.2025г., жалбоподателката е била записана като студент редовна форма или не. В първия случай, доколкото тя се обучава в направление факултет „Приложна информатика и компютърни науки“ попада в изключенията, посочени в чл. 80, ал. 7, вр. ал. 1, вр. чл. 83, ал. 4, т. 2 от ЗВО, което е и изрично посочено в удостоверение РД-24-23/06.02.2026г., издадено от НАОА на ректора на ЕПУ. Предвид данните по делото, тя най-вероятно попада в тези изключения, доколкото в уверението представено пред административния орган изрично се сочи, че е записана за студент 2-ри курс към 10.12.2025г. От изложеното следва, че тя има статут на студент обучаващ се в учебното заведение за срок от 18 месеца, считано от 03.04.2025г., който не е изтекъл както към момента на издаване на акта, така и до настоящия момент, което обстоятелство сочи за липса на материалните предпоставки за издаване на акта, на които органът се е позовал.

Решението е издадено в нарушение на материалния и процесуални закон и следва да бъде отменено и върнато на органа за ново произнасяне по жалбата.

При този изход на спора следва да бъде уважена претенцията на жалбоподателя за присъждане на направените разноски. По делото има доказателства за разноски в размер на 5,11евро – платена държавна такса.

Така мотивиран, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалбата на Б. Х. И.(В. Н. I.), [дата на раждане] в Н., гражданин на Н., Заповед № 513з- 2233/20.02.2026г., с която е постановен отказ за предоставяне право на продължително пребиваване на оспорващата в Република България, издадена от ЗА Началника на отдел „Миграция“-СДВР, по заявление с вх. № 200326/09.02.26 г.

ВРЪЩА преписката на Началника на отдел „Миграция“ - СДВР за ново произнасяне по заявлението, при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, дадени в настоящото решение.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на Б. Х. И., [дата на раждане] в Н., разноски в размер на 5,11евро.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: